

K petdesetletnici vladanja Nj. Velikanstva Franca Jožefa I.

(Dné 2. grudna 1. 1898.)

Stoletja letos v večnost pol
Čas brzolet zariše,
Odkar Ti sel si na prestol
Habsburške slavne hiše . . .
Pozdravljen dedov slavnih sin,
Po duhu plemenit in krvi;
Pozdravljen iz srca globin,
Naš svetli car, Franc Jožef Prvi!
Naš duh hiti v prestolno mesto:
K prestolu Tvojemu spě željân,
Da Tebi, car, na slavni dan
Srce razkrije svoje zvesto.
Iskreč v očeh veselja žar
Srca vsem prekipeti hoče, — —
V navdušen glas vse kliče vroče:
Pozdravljen nam, presvetli car,
Bog čuvaj Te, naš Oče! — — —

Mi gledamo Te v prošlih dneh,
Ko v Avstrijo je ponosito
Zagnal sovražnik se srdito;
Da, slično kakor kamen žito
Pogazi, stare jo po tleh, —
Sinovom, — Tebi na posmeh!

A Tebi ganil ni pogum:
Kot lev iz suženjskih verig
Sinovi Tvoji na Tvoj mig,
Na slavo Tvojo, meč oprti
Razbili moč so kletih trum,
Zagnali jo v naročje smrti! . . .
In orel je dvoglavni v zrak
Razvil se v istem hipi,
Pod njim Avstrijec je junak
Na bojnem pel posipi:
Bog živi Te, prejasni car,
Ovij si čelo s slavo;
Za Te pripravljeni vsikdar
Na vojsko smo krvavo!

I v mirnih dneh je Tvoj pogled
Na Tvoje zrl sinove:
Ti bil si jim zaščitnik ved,
Stvaritelj dobe nove:
Sovrage ko si strl ohole
Po zemljah Svojih tu in tam, —
Tedaj odpri si ljudstvu šole!
Prosvete si prizval duhove
V modric nebeških jasni hram;
Umetnosti nebeške hčere
Dobile tu so varen krov,
In na podlagi svete vere
Rosile svoj so blagoslov,
Na slavo Tebi, čast sinov . . .
Okrepil Ti si ljudstvo Svoje
Za dneve slavne, zdušne boje!
A Sebi s tem si ga vsikdar
Prosvete venec in pa slave,
Privil okrog častite glave, — —
Oj slava Ti, prejasni car!

Kot zvezda zdaj blesti tam gor
Ta veda naša, naš uzor . . .
In mi to zvezdo jasno zroč
Na jasnem tam prosvete nebi

Tako Ti kličemo pojoč:
Na veke cesar slava Tebi!

Prejasni car, preblagi car!
Kako ljubezen Tvojo nežno
Do nas opevam naj hvaležno? —
Srce mi čutno koprnî,
Iz grla pa mi glasa ni . . .
Poglej, ko je potres, požar
Sirote vdaril v temni noči,
In ko po splavu ali toči
Uničen tod je stal ratar:
Pristopil Ti si jim k pomoči.
Na razvalinah prejšnjih teh
Nov dom se dvignil spet je,
In njim, ki bili so brez streh,
Odpri si novo spet zavetje!
Povsodi Ti si blažil jad,
Izvor si vsem bil novih nad!
Pač kakor blago nam nebo
Plodi vse kraje šire zemlje,
Tako pač Tvoje nas oko,
Pač roka Tvoja nas tako
Očetovsko objemlje! — — —

Razsvetljen božji gledam hram . . .
Glej, verna v njem množica
Srca ponižnega in lica
Pokleka Stvarniku k nogam,
I v duši obžaluje grehe,
Želi tolažbe si, utehe . . .
Mogočno orgel glas doni
In v srca, vsa potrta,
Nebeško radost črta,
Oko pa vsem rosî, rosî . . .
In vse molitve šepetâ,
Molitev pa se dviga, dviga
Kot dim darilni do Bogâ,
Ko mašnik ga zažiga . . .
Utihtne orgel glas grmeč,
Končana je daritev;
Za carja svečenik stojič
Zdaj moli to molitev:
Daj carju, Bog, moč voljo, um,
Z njim stoj pred našim pragom;
Njegov nestrti naj pogum
Prelomi lok sovragom!
Naš rod naj škiti, čuje dom,
Obvar'je nas nesreče;
V sovražnike naj trešči grom,
Njihove skrha meče!
Daj Bože caru blagoslov
Na radost Avstrije sinov, — —
Oj, — Ave, imperator noster!
In v dušo ganjen narod moli:
Ohrani Bog Te, jasni car,
Desnice tvoje meč smo oster,
Ko bojni zagrmî vihar;
Mi škit ob Tvojem smo prestoli,
Za Te umremo kadarkoli!
A v miru slavne sreče most
Mi Tvoje smo, o cesarost!
Ti naše radosti odmev,
Ti ponos naš in naša dika,
Ti sreče naše lavorika, — —
Na vek proslavljaj naš Te spev!

Stoletja letos v večnost pol,
Čas brzolet zariše,
Kar Ti zasedel si prestol
Habsburške slavne hiše . . .
Ob Tvoj prestol kot zid jeklen
Z Avstriji stopa i Sloven,
Pogum nam prsi dviga;

In kot mi za Te, jasni car,
Čutili, čutimo vsikdar,
Bolj govori kot vsaka knjiga!
Stoji ob možu tukaj mož,
Kot trden zid, kot oster nož . . .
Dej, migni, car, in vsi takoj
Za Te pripravljeni smo v boj! —

In zemlja širna zabobnela
Od čet in konjskih bo kopit;
Sovražnik bode strt, ubit,
A četa naša bo zapela,
Ko bojni umirî vihar:
Življenje za Te, jasni car!

Vneslav.